

ת"פ 43714/12/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 43714-12-20 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן - "**החוק**" / "**חוק העונשין**"), וכן עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק.

2. לאחר שמיעת הראיות, מצאתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, ולהרשיעו חלף זאת, בעבירה של תקיפה סתם בן זוג - לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין. כמו כן, אני מרשיעה אותו בביצוע עבירת האיומים.

א. כתב האישום:

3. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום, היו הנאשם והמתלוננת, גב' ש.ד. (להלן: "**המתלוננת**") בני זוג פרודים ולהם ילדה משותפת קטינה (להלן - "**הילדה**"). באותה העת, התגורר הנאשם בבית אימו, XXXXX.

4. כמתואר בכתב האישום, ביום 29.08.20, בשעה 13:46 או בסמוך לכך, הגיעה המתלוננת לכתובת בית אימו של הנאשם בליווי שוטרים. בהמשך, יצא הנאשם מבית אימו בליווי הילדה, יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה והתקרב למתלוננת. בנסיבות המתוארות, הרימה המתלוננת את הילדה על ידיה. בתגובה איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אני אשפז אותך... צריך לאשפז אותך". בהמשך, הניף הנאשם את ידו לעבר המתלוננת ואמר "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש". לאחר האמור, ניסה הנאשם למשוך את הילדה מידיה של המתלוננת ללא הצלחה, או אז דחף הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו, בכתפה השמאלית של המתלוננת, ואחז בחוזקה בידה השמאלית.

5. עפ"י המיוחס לנאשם בכתב האישום, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות הימטומה בזרוע שמאל ואדמומיות בחזה. כן, כפי הנטען ע"י המאשימה, במעשיו האמורים, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופה של המתלוננת ובכוונה להפחידה או להקניטה ותקף אותה שלא כדין וללא הסכמתה לכך וגרם לה לחבלות של ממש.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום:

6. בתשובתו לכתב האישום, הנאשם הכחיש את המיוחס לו; הכחיש שאיים על המתלוננת ושניסה למשוך מידיה את הילדה והכחיש שתקף את המתלוננת. בנוסף, טען הנאשם לאכיפה ברגנית, שכן לטענתו המתלוננת היא זו אשר איימה עליו במילים "אני אאשפז אותך", וכמו כן האזינה לנאשם באמצעים בלתי חוקיים ובכל זאת לא הועמדה לדין.

ג. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

7. בהמשך להכחשתו של הנאשם, נוהל לפניי הליך שמיעת ראיות.

8. במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדויות המתלוננת וחברתה הטובה גב' א.א, אשר נכחה באירוע ותיעדה אותו באמצעות מצלמת טלפון נייד. כמו כן הוגשו מוצגי התביעה, בהם הודעת הנאשם (1/ת), דו"חות פעולה של השוטרים שהגיעו למקום האירוע (3/ת, 4/ת, 5/ת), דיסק מצלמות הגוף של השוטרים והקלטת שיחות מוקד 100 (2/ת) ודו"חות התובנות (7/ת, 8/ת), מסמך הסכמות בין הנאשם למתלוננת לעניין הסדר ראייה ופרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה בעניינם (14/ת, 15/ת), תמונות המתלוננת שצולמו לאחר האירוע (16/ת), הודעת הפרקליטות על סגירת תיק החקירה כנגד המתלוננת בנימוק של חוסר אשמה (17/ת) והנחיית פרקליט המדינה עליה נסמכת ההחלטה (18/ת) וכן דיסק ובו הסרטונים שצילמה העדה גב' א.א (19/ת).

9. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם. כמו כן, הוגש מזכר המתנדבת א' מנוח (1/נ), ועוד הוגשה הודעתה של גב' א' א במשטרה (2/נ).

ד. דין והכרעה:

1. הפרק העובדתי:

10. הראיות המרכזיות המהוות תשתית להכרעת דין זו, הינן הראיות האובייקטיביות שהוגשו ע"י המאשימה, משמע סרטוני מצלמות הגוף של השוטרים (ובפרט של השוטר יוסף אסרסה), והסרטונים שצולמו ע"י גב' א.א באמצעות טלפון נייד.

11. יובהר, כי לא עלתה כל טענה מטעם ההגנה, באשר לאותנטיות של הסרטונים. למעלה מן הצורך, יצוין, כי

ביחס לסרטוני מצלמות הגוף, הוגשו דו"חות תובנות (ת/7, ת/8), ולגבי הסרטונים שצולמו ע"י גב' א' - העדה העידה כי צילמה אותם בזמן האירוע, שלחה אותם לטלפון של המתלוננת ומחקה אותם ממכשיר הטלפון שלה (לעניין זה, הוגש גם מזכר אודות שיחה שנוהלה עימה בנושא, ת/12), וכן הוגש דו"ח פעולה - בדיקת טלפון המתלוננת (ת/11) המתאר פעולות איתור הקבצים במכשיר הטלפון שלה, הורדתם וצריבתם על דיסק.

12. מתוך כלל הסרטונים שהוגשו, שניים הם אלו אשר מתעדים את האירוע בצורה שהכי משקפת את שהתרחש במקום - האחד הוא ממצלמת הגוף של השוטר יוסף אסרסה, והשני צולם ע"י גב' א' (סרטון מס' 0008WA).

13. בטרם נעבור לניתוח העולה מהסרטונים, נבהיר כי אין חולק בין הצדדים, שהאירוע התרחש ביום שבת 29.08.20, מעט לפני השעה שתיים בצהריים. עוד אין חולק, כי באותו היום - עפ"י הסדרי הראיה בין הנאשם למתלוננת, שהתה הילדה עם אביה הנאשם, החל משעה 10:00 בבוקר, ואמורה הייתה לשהות עמו עד השעה 16:00 אחר הצהריים. חרף זאת, כאמור, לקראת השעה 14:00, הגיעה המתלוננת לכתובתו של הנאשם, מלווה בשוטרים.

14. לטענת המתלוננת, הסיבה שהזעיקה משטרה נובעת מן העובדה שהאזינה לסביבתה של הילדה, באמצעות אפליקציית FIND MY KID שהתקינה על מכשיר הטלפון שלה, והבינה כי זוגתו של הנאשם (ח') נמצאת בנוכחות הילדה, וזאת בניגוד להחלטת בית המשפט לענייני משפחה. לעניין זה, הוגש פרוטוקול דיון מתיק תלה"מ 27530-07-19, של בית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון, במסגרתו נקבע כי לאור טענות קשות שהשמיעה המתלוננת כנגד בת זוגו של הנאשם ועד לקבלת תסקיר שירותי הרווחה, "ישהה האב [עם הבת - א.ה.ה.] בשלב זה, ללא נוכחותה של בת זוגתו ח'". בד בבד, הורה כב' השופט אליאס על קבלת תסקיר שירותי הרווחה וקבע תזכורת פנימית בתיק.

15. מכאן, נחזור לעולה מהסרטונים; לאחר צפיה חוזרת בסרטונים שהוגשו, אפרט להלן את האירועים המרכזיים העולים מהם;

16. בסרטון שצולם ע"י גב' א.א., ניתן להבחין במתלוננת פוגשת בשוטרים שמגיעים אל המקום, וטוענת בפניהם על צו הרחקה שניתן ע"י בית המשפט לענייני משפחה, האוסר על הילדה לשהות במחיצת זוגתו של הנאשם. לאחר כדקה, נראית הילדה, בליווי הנאשם ובני משפחה נוספים, יוצאת מפתח בנין המגורים. המתלוננת נראית ניגשת לכיוונם יחד עם שני השוטרים. בשלב זה, ביתו של הנאשם (מנישואים קודמים) נראית צועקת על המתלוננת "את חולת נפש" מספר פעמים ומרימה את הילדה על הידיים, מתרחקת עמה ומכניסה אותה אל רכב חונה. בין הנאשם למתלוננת מתפתח ויכוח קולני. הנאשם ניגש אל הרכב ומכניס תיק לתא המטען. המתלוננת מתקרבת אל הרכב, במטרה לקחת את הילדה, השוטר ניגש אליה, והיא צועקת "יש לי צו, תביא לי את הילדה שלי" והשוטר נשמע מזוהר אותה שלא תתקרב אל הילדה, אחרת יעצור אותה. בזמן שהנאשם מדבר עם השוטר, המתלוננת ניגשת מאחורי הרכב אל צידו המרוחק מהמדרכה, שם נמצאת הילדה, מרימה אותה על ידיה ומתווכחת עם ביתו הגדולה של הנאשם. בשלב זה, הולכות המתלוננת והילדה חזרה לכיוון המדרכה, שם נמצאים הנאשם והשוטרים. המתלוננת נראית צועקת על שכנה בשם מירי, "אל תתערבי, לא ביקשתי עזרה מאף אחד". בשלב זה, הנאשם נראה בקרבת הילדה ומדבר איתה. כעת, נראית המתלוננת

כשהיא מנסה להגיע אל הבת, והנאשם מרחיק אותה ממנה, תוך שהוא מזיז אותה אל מאחוריו; הנאשם והמתלוננת רבים - פיזית - על הילדה - המתלוננת מתקרבת והנאשם מרחיק. בעת שהילדה נראית מאחורי הנאשם, הוא צועק על המתלוננת "אני אאשפז אותך בבית חולים, את חולת נפש". לאחר האמור, הילדה מתקרבת לאימה, האם מרימה אותה על הידיים. בשלב זה, נראה הנאשם כשהוא מנסה לקחת את הילדה מידי המתלוננת וזו צועקת "אל תיגע בי, אל תיגע בי". השוטר מגיע להפריד בין השניים. או אז, נראה הנאשם כשהוא הולך מאחורי השוטר, פונה אל המתלוננת, מניף את אגרוף ימין שלו לעברה ואומר "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש". בשלב זה, נראה השוטר כשהוא מרחיק את הנאשם מן המתלוננת והילדה. הילדה חובקת את המתלוננת, בשעה שהנאשם צועק שהוא משלם על הילדה מזונות "ים של כסף". או אז, מתקרב הנאשם אל המתלוננת ומנסה לקחת את הילדה, המתלוננת בתגובה שולחת את ידה הימנית לחצוץ ביניהם ומרחיקה את הילדה ממנו, הנאשם נראה כשהוא ניגש אל המתלוננת ושוב מנסה לקחת ממנה את הילדה ולמעשה מושך אותה מאימה בשעה שהיא חובקת את גופה של האם מצדו השמאלי. בשלב זה, הנאשם נראה כשהוא מניף את יד ימין שלו באוויר לכיוונה של המתלוננת ואז אוזר בזרועה השמאלית בחוזקה ודוחף אותה, כשהוא צועק עליה "עד שעה ארבע, לכי, לכי כבר". השוטר מפריד בין השניים. גם בשלב זה, הנאשם ממשיך לצעוק לעבר המתלוננת ולגדף אותה, "יא בת זונה, יא שרמוטה" וכן אומר לה "לכי, לפני שאני הורג אותך". השוטר מרחיק את המתלוננת וביתה, בשעה שהנאשם ממשיך לצעוק "תביאי את הילדה" ומנסה להתקרב אליה, ובנו מנישואיו הקודמים, אוזר בו בכוח ומונע זאת ממנו. וכל העת, נשמע ברקע בכייה של הילדה.

17. מסרטון מצלמת הגוף של השוטר אסרסה, אשר הגיע בראשית האירוע, עולה תמונה דומה; בתחילת הסרטון נראית המתלוננת, טוענת בפני השוטרים, כי ניתן צו של בית משפט האוסר על זוגתו של הנאשם לשהות ליד ביתה.

במונה 02:09 לסרטון, נראית המתלוננת כשהיא מבחינה בביתה, קוראת לה "בואי" ודורשת מהשוטר שיביא לה את הילדה ויעצור את הנאשם. כשהשוטר לא נענה למתלוננת, היא נראית כשהיא מתחילה לצעוד לכיוון הנאשם והילדה ובני משפחה נוספים. באותה העת, ביתו הגדולה של הנאשם צועקת על המתלוננת שהיא חולת נפש. השוטר מצידו, מנסה להרגיע את המתלוננת ולהסביר לה, שאפשר לראות שהילדה בסדר גמור ומזכיר לה שאלו שעות המשמורת של הנאשם, אבל המתלוננת מתעקשת ומסרבת להקשיב ומתחילה לצעוד לכיוון הנאשם, הילדה ובני משפחה נוספים. ביתו הגדולה של הנאשם נראית כשהיא צועקת על המתלוננת "את חולת נפש", לוקחת את הילדה ומתחילה להתרחק עימה לכיוון רכב החונה בסמוך למדרכה. מיד לאחר מכן, ניתן להבחין במתלוננת כשהיא צועדת לכיוון הרכב. השוטר מבהיר לה "את לא נוגעת בה, אני עוצר אותך". בתגובה צורחת המתלוננת "יש לי צו". גם בשלב זה, מבהיר השוטר למתלוננת, שעליה להירגע, אחרת יעצור אותה.

במונה 03:45 נראה השוטר פונה לנאשם, אשר טוען שהמתלוננת מטרידה אותו כל העת, ומציין כי זה הזמן שלו עם הילדה, עד השעה 16:00.

בעקבות התערבות של מירי השכנה, המתלוננת נראית ונשמעת צועקת עליה ומגדפת אותה. השוטר, מנסה שוב להרגיע את המתלוננת, ללא הצלחה.

במונה 04:50 נשמע הנאשם אומר למתלוננת "אני מאשפז אותך, את חולת נפש", המתלוננת מצידה ממשיכה להתעקש שזוגתו נמצאת בתוך הבית.

במונה 05:03 נראית המתלוננת מרימה את הילדה, לאחר שזו ניגשה אליה, על הידיים.

במונה 05:07 ניגש הנאשם אל השתיים וצועק על המתלוננת, בעת שהילדה מוחזקת בידיה, "הבהלת את הילדה...בגללך היא תיכנס לטיפול".

במונה 05:15 נראה הנאשם כשהוא מנסה לקחת את הילדה מהמתלוננת, המתלוננת בתגובה צועקת "אל תיגע בי". השוטר מנסה להרגיע ואומר למתלוננת, "את סתם מלחיצה את הילדה".

במונה 05:23 נשמע הנאשם אומר "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש, קח אותה מפה, תעצור אותה, אני משלם עליה מזונות ים של כסף, על הילדה שלי".

במונה 05:35 נראה הנאשם כשהוא אוחז עם יד שמאל שלו, בזרוע ימין של המתלוננת.

במונה 05:37, נראה הנאשם כשהוא צועק על המתלוננת "עד שעה ארבע" ידו הימנית על הכתף השמאלית של המתלוננת, הילדה ביניהם - בידה הימנית היא חובקת את אימה וידה השמאלית מורמת בתנועה התגוננות לעבר אביה המתקרב.

במונה 05:40 נראה הנאשם כשהוא אוחז בזרוע שמאל של המתלוננת ודוחף אותה, כשהוא צועק "לכי, לכי כבר". השוטר מפריד ביניהם והילדה נשמעת בוכה ברקע.

במונה 05:52 נשמעת המתלוננת אומרת לנאשם "אני אראה לך, אם אני לא מאשפזת אותך" ומתרחקת עם ביתה הבוכה מהנאשם, כשהשוטר מאחוריהם, מזעיק תגבורת.

במונה 06:20, נשמעת המתלוננת כשהיא אומרת לשוטרת המתנדבת, "נשמה, היא נמצאת במקום שאסור לה להיות", בתגובה השוטר אומר למתלוננת "את סתם מלחיצה אותה". לאחר האמור, מתקרבת אל המתלוננת ביתו הגדולה של הנאשם ודורשת לראות הוכחה לטענת המתלוננת שזוגתו של הנאשם הייתה בנוכחות הילדה באותו היום, כפי שטענה המתלוננת, אך המתלוננת מסרבת להראות לה. בהמשך לכך, מתפתח עימות קולני בין המתלוננת לביתו של הנאשם, שכלל צרחות וגידופים, כאשר כל העת הילדה עומדת ליד המתלוננת.

במונה 07:11 נראה הנאשם כשהוא שב ומתקרב בצורה מאיימת לעבר המתלוננת וצועק "אני אחסל אותך, תביאי לי את הילדה". בנו הגדול של הנאשם נראה מחזיק אותו בחוזקה ומושך אותו, בכח, כדי להרחיק אותו מהמתלוננת, כל העת נשמע הנאשם צועק "אני אזין אותך, יא בת זונה, את זבל", הוא מנסה לחזור לכיוון המתלוננת, אבל בנו אוחז בו בחוזקה ולא מאפשר לו, לעשות כן.

18. הנה כי כן, המסקנה המתבקשת מהסרטונים המתעדים את האירוע, שאין חולק על מהימנותם, כי עובדתית, הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ואף שב"כ הצדדים הכבירו בשאלות באשר להתרחשות עצמה ולסוגיית מהימנות עדויות המתלוננת והנאשם, הרי שעדותם לעניין זה אינה מעלה ואינה מורידה. ודוק, פעמים מובאת בפני בית המשפט ראיה בדמות סרטון או הקלטה, שאינה שלמה, או ברורה, או שנערכה ויש טענה ביחס לאותנטיות שלה, אולם אין זה המקרה שלפנינו. הראיות האובייקטיביות שהונחו לפני בית המשפט מדברות בעד עצמן, ועולה מהן באופן ברור, שהנאשם ביצע את הפעולות ואמר את האמירות המיוחסות לו בכתב האישום. זו הסיבה גם, שהמזכר שערכה המתנדבת אסנת מנוח, שהוגש כמוצג של ההגנה ולפיו לא הבחינה בתקיפה מצד הנאשם, אינו מעלה ואינו מוריד - כל שעולה ממנו הוא, שאותה מתנדבת לא הבחינה באשר התרחש. הא ותו לא. באופן דומה, גם הערתו של השוטר אסרסה בדו"ח הפעולה שערך, כי "על פניו אני לא הבחנתי בעבירה", גם היא אין בכוחה בכדי לשנות את העולה באופן ברור מן התייעוד של האירוע.

19. מכאן למעשה, נותר לנו לבחון, האם מעשיו של הנאשם עולים כדי העבירות הפליליות שיוחסו לו, ולהידרש לטענות ההגנה באשר להתנהלות המתלוננת באירוע ולהגנה מן הצדק מן הטעם של אכיפה בררנית.

2. הפרק המשפטי:

עבירת האיומים:

20. סעיף 192 לחוק העונשין, קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו- מאסר שלוש שנים."

21. יסודות עבירת האיומים נותחב - ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 כדלקמן:

"שני יסודות לעביר האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו...'. מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין."

22. ואולם, בחינתו כנו של האיום לא נעשית לפי קנה מידה סובייקטיבי של האדם כלפיו הופנה האיום, אלא כדברי כב' השופט ברנזון - ע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה (פ"ד ח, 295, בעמ' 299):

"איום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה הקונקרטי, עלול ההדרישה להטיל פחד או בהלה בלבו של אדם רגיל."

23. ועודב - רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (פ"ד ס(4), 95, עמ' 116) נאמר באשר ליסוד הנפשי כי:

"בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום- הוא המאיום- כי אז מתקיים היסוד הנפשי הנדרש..."

24. דברי האיום שיוחסו לנאשם בכתב האישום, הן "אני אאשפז אותך...צריך לאשפז אותך". וכן "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש", תוך שהוא מניף את ידו לעבר המתלוננת.

25. בהמשך להלכות שפורטו לעיל, אני מוצאת כי המילים "אני אאשפז אותך", בנסיבות המקרה שלפניי ובהקשר שנאמרו, אינן עולות כדי הרף הפלילי של איומים. אבהיר מסקנתי זו; ברור לכל מי שצופה בסרטונים המתעדים את המקרה, כי בעת שאומר הנאשם את המילים האמורות, אין הוא מתכוון להן במובן - "אני אסב לך נזק גופני/נפשי ואגרום לאשפוז שלך", שאז, הדברים עולים כדי איום לגרימת נזק גופני (כמו לדוגמא, במקרה שנדון ב - רע"פ 10272-03 כוכבי יהונתן נ' מדינת ישראל), אלא שטענתו היא שהמתלוננת מתנהגת כמו חולת נפש, ולכן הוא ידאג לאשפז אותה, והוא גם אומר את זה באותו הקשר, "אני אאשפז אותך בבית חולים, את חולת נפש". לפיכך,

לדידי לא ניתן לראות במילים אלו, כמהוות מלל מאיים, כמו זה אשר מכון לו סעיף 192 לחוק העונשין.

26. בניגוד לכך, במילים "בא לי להוריד לה בוקס, לעשות לה חור בראש", בתוך הסיטואציה הסוערת המתועדת בסרטונים, כאשר השניים נאבקים על הילדה, תוך כדי צעקות, גידופים, ובשעה שהנאשם מתקרב לעבר המתלוננת ומניף את אגרופו באוויר, יש בכך בהכרח בכדי לעלות כדי מלל מאיים והתנהגות מאיימת במובנם הפלילי, ואין מקום להתייחס לכך כמעין "משאלת לב", כפי שטען הסניגור בסיכומיו.

27. לאמירות שצינו בכתב האישום, מצטרפות אמירות נוספות, אשר מהוות - ללא כל ספק - מלל מאיים; כך, אמר הנאשם למתלוננת במהלך האירוע - "אני אחסל אותך", "אני אזיין אותך", הנאשם אמר לשוטר "קח אותה, לפני שאני אהרוג אותה", מספר פעמים לאורך האירוע וגם לאחר שהמתלוננת מתרחק ממנו, מתקרב אליה באופן מאיים עד כדי שהשוטר נדרש להפריד ביניהם ולאחר מכן - בנו של הנאשם נאלץ לאחוז בו בחוזקה ולמשוך אותו פיזית מהמתלוננת, תוך שהנאשם צועק ומגדף ונוקט במלל מאיים.

28. לא נעלמה מעיני העובדה שהדברים האחרונים המפורטים בפסקה לעיל, לא יוחסו לנאשם כלל בכתב האישום, ואולם שעה שהם עולים בבירור, "שחור על גבי סרטון", מן הראיות שהובאו לפני לא אוכל שלא להתייחס אליהם, בפרט שהמדובר במלל מאיים ברף חומרה גבוה. הואיל והדברים עולים, ללא כל ספק, מן הראיות שהובאו ע"י המאשימה, ומאחר וניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן בפניהם (שהרי הראיות היו מצויות בידי ההגנה למן תחילתו של ההליך והנאשם העיד ואף עומת עימם מפורשות), הרי אין מניעה להרשיעו על יסוד העובדות שהוכחו בבית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982.

29. הדברים שפורטו לעיל, והתנהגותו של הנאשם באירוע, מהווים איום על שלום גופה ועל חייה של המתלוננת, בהתאם למבחן האובייקטיבי שנקבע בפסיקה, ומכאן שמתקיים היסוד העובדתי של עבירת האיומים.

30. באשר ל**יסוד הנפשי**, שוכנעתי כי הוכח שבנסיבות בהן נאמרו הדברים, תוך שהנאשם צועק, מגדף ומשתולל, בעיצומו של סכסוך הסדרי ראייה בינו לבין המתלוננת, היה מודע לכך כי בהסתברות גבוהה עד כדי קרבה לוודאות, כי יהיה בדבריו בכדי להוות איום קונקרטי וממשי.

31. לאור נימוקי המפורטים לעיל, נחה דעתי כי במעשיו של הנאשם התקיימו יסודותיה של עבירת האיומים.

עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג:

32. סעיף 380 לחוק העונשין קובע:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים"

33. סעיף 382 לחוק העונשין קובע:

"(ב) העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה:

(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;

(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א.

(ג) העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה."

34. הגדרת ה"תקיפה", בסעיף 378 לחוק העונשין, הינה רחבה וכוללת מגוון אפנים, כדלהלן:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ..."

35. הנה כי כן, מדובר בעבירת מחשבה פלילית התנהגותית, המורכבת מ**יסוד עובדתי** - התוקף (רכיב התנהגותי, המעשה); את חברו (רכיב נסיבתי); כלפי גופו (רכיב נסיבתי); בלא הסכמה או בהסכמה שהושגה בתרמית (רכיב נסיבתי); שלא כדין (רכיב נסיבתי); כלפי בן משפחתו (רכיב נסיבתי), ומ**יסוד נפשי** - מודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות.

36. בעניינו, אין חולק כי המתלוננת והנאשם, היו בני זוג פרודים במועד הרלוונטי לכתב האישום. לאחר שקבעתי, כממצא עובדתי, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום - היינו, אחז בחוזקה בזרועה השמאלית של המתלוננת ודחף אותה, והואיל שעולה מן הראיות בבירור כי מעשיו אלו נעשו כלפי גופה ללא הסכמה ושלא כדין, הרי שבעניינו ניתן לקבוע, מעל לספק סביר, כי מתקיים היסוד העובדתי של תקיפה. באשר למודעות לטיב המעשה ולהתקיימות הנסיבות - הרי מעדותו של הנאשם, עולה בבירור כי הנסיבות היו נהירות לו, וכך גם טיב המעשה - הנאשם ביקש להפעיל כח פיזי על המתלוננת, על מנת שתרפה מהילדה, ותעזוב את המקום בלעדיה, ניתן ללמוד על מודעות מן הדברים שאמר תוך כדי - "עד שעה ארבע, לך, לך ככה". משכך, הרי גם היסוד הנפשי של עבירת התקיפה מתקיים בעניינו.

37. נותר לנו לדון ביסוד החבלה, ולשאול - האם הוכח בעניינו ברף הנדרש בדין הפלילי, כי כתוצאה ממעשה התקיפה שביצע הנאשם, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות הימטומה בזרוע שמאל ואדמומיות בחזה? לדידי, התשובה לכך הינה שלילית. אנמק מסקנתי זו; המתלוננת העידה כי הנאשם גרם לה חבלות, כמתואר לעיל, אולם לא שוכנעתי לגמרי במהימנות טענה זו, שכן היא אינה נתמכת בראיות משמעותיות נוספות. אמנם, צורפו לראיות המאשימה תמונות המתלוננת שצולמו בתחנת המשטרה לאחר האירוע (ת/16), אולם קשה ללמוד מהן על החבלות הנטענות. הנאשם הכחיש כי גרם למתלוננת חבלות ובדו"ח הפעולה של השוטר נוריאל שקורי, שהגיע אל המקום, צוין כי לא הבחין בסימני אלימות על זרועה של המתלוננת. לא הוצג תיעוד רפואי כלשהו ואף לא ציון הערת חוקר שהבחין בדבר קיומן של חבלות, בעת שנגבתה הודעתה של המתלוננת. לאור האמור, אני מוצאת כי קיים ספק סביר באשר לגרימת החבלה הנטענת.

38. מנימוקי לעיל, אני קובעת כי הוכחו יסודות עבירת תקיפה סתם - בן זוג, בעוד שיסוד גרימת חבלה של ממש לא הוכח מעבר לספק סביר.

39. בטרם אעבור לניתוח טענת ההגנה מן הצדק, אתייחס בקצרה לגרסתו של הנאשם; בתשובתו לכתב האישום הנאשם הכחיש את כל המיוחס לו, באופן גורף. בגרסתו זו דבק גם בעדותו הראשית בבית המשפט ובראשית חקירתו הנגדית, עד אשר עומת עם הסרטונים, שאז אישר את המלל שנאמר על ידו, והצדיק אותו בכך שהמתלוננת הוציאה אותו משלוותו, אך המשיך להכחיש את התקיפה הפיזית. באופן דומה, התנהל הנאשם גם בעת גביית הודעתו במשטרה. העובדה שהנאשם דבק בגרסה המכחישה לחלוטין את המעשים המיוחסים לו, בניגוד לעולה באופן ברור מן הסרטונים, הביאה לכך שהמאשימה נדרשה להעיד את העדות מטעמה, לעצם האירוע עצמו, עניין שוודאי היה נחסף לו היה בוחר הנאשם להכיר בעצם ביצוע המעשים, מן הבחינה העובדתית. עוד נציין, כי הנאשם לא פסח על כל הזדמנות להשחיר את המתלוננת, בעדותו, וגם בכך יש בכדי להשליך על האופן השלילי שבו נתפסת עדותו בפני בית המשפט.

ד. טענת הגנה מן הצדק:

40. פרט להכחשות הנאשם את המיוחס לו, טענה ההגנה טענות מסוג של הגנה מן הצדק, מהטעם של אכיפה בררנית; לעניין זה נטען להתנהלות שערורייתית של התביעה אשר התעלמה מחלקה של המתלוננת באירוע. בהקשר זה, טענה ההגנה, כי המתלוננת הונתה את המשטרה שביתה נמצאת בסכנה וטענה כי הנאשם מפר צו של בית משפט, זאת במטרה להאיץ את הגעת השוטרים למקום ועל מנת לחבל בהסדרי הראייה של הנאשם עם ביתם המשותפת. כן, טענה ההגנה, כי המתלוננת גרמה לביתה הקטינה להקליט את אביה, ובנוסף - באירוע עצמו אמרה לנאשם "אני אאשפז אותך". חרף כל האמור, נסגר תיק החקירה כנגד המתלוננת, בעוד שכנגד הנאשם הוגש כתב אישום.

41. לאחר שבחנתי את הטענות המפורטות לעיל, נחה דעתי כי דינן להידחות, ואלו נימוקי;

42. כידוע, דוקטרינת ה"הגנה מן הצדק" חלה במקרים בהם התנהלות רשויות התביעה עומדת בניגוד גמור לתפיסות הצדק וההגינותות כללית היא מתן ביטוי לסלידה מהתנהלות הרשות, במטרה להאיר את עיניה ולהסב תשומת לב לסכנות הכרוכות בהתנהלות הבלתי נסבלת, בכל הנוגע ממעשה ומחדליה והשפעת כל אלה על זכויות היסוד של הפרט. כפי שנקבע ב - **ע"פ 2910/94 ארנסט יפת ואח' נ' מדינת ישראל** (28.2.96), הגנה מן הצדק תקום **"... במקרים שבהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסאלית נפגעת, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו"**.

43. דוקטרינת ההגנה מן הצדק עוגנה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, המקנה לבית המשפט סמכות להורות, בין היתר, על ביטול כתב האישום, אם הגשתו או ניהול ההליך הפלילי "עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". כן נקבע כי גם לאחר עיגונה בחוק, ימשיכו לחול המבחנים שנקבעו בעניין ברוביץ (לעניין זה ראו **ע"פ 7014/06 מדינת ישראל נ' לימור** (4.9.07) ו - ע"פ

5672/05 טגר נ' מדינת ישראל (21.10.07).

44. בעניינו, כאמור, מתעוררת שאלת ההגנה מן הצדק בטענת הנאשם לאכיפה בררנית. לעניין זה, טען הנאשם, כי המאשימה פעלה באופן מפלה ביחס אליו, לעומת יחסה אל המתלוננת, וכי ראוי היה שיוגש כנגדה כתב אישום בעבירות של הפרת צו של בית משפט, איומים והאזנת סתר אסורה.

45. זה המקום, להתייחס לדרך בה בחרה המתלוננת להתנהל במהלך האירוע, כפי שזו עולה מן הראיות; המתלוננת התקינה במכשיר הטלפון הנייד של ביתה אפליקציה, המאפשרת לה להאזין לסביבתה של הילדה ואף להקליט את הדברים בזמן אמת. יובהר, כי בניגוד לטענת הסינגור, כי המתלוננת שלחה את ביתה הקטינה להקליט את אביה, הרי שמן הראיות עולה, כי כלל הפעולות- התקנת האפליקציה על מכשיר הטלפון של הילדה, ההאזנה וההקלטה - הן כולן פעולות שבוצעו ע"י המתלוננת עצמה, יתכן אף ללא ידיעתה של הילדה. ביום האירוע, המתלוננת בחרה לעשות באפליקציה שימוש, בעת שהילדה שהתה בבית אביה, לפי הסדרי הראיה. הסיבה שלטענתה בחרה לעשות כן, היא כי בשיחת טלפון שניהלה עם ביתה - זמן קצר לאחר שהגיעה אל בית הנאשם - שמעה ברקע את קולה של זוגתו, ח'. לכן, לדברי המתלוננת הקליטה מספר הקלטות באותו היום, וחששה בדבר נוכחות זוגתו של הנאשם התממש. בנסיבות אלו ולאור החלטת בית המשפט לענייני משפחה, כי מפגשי הנאשם עם ביתו הקטינה ייערכו ללא נוכחותה של ח', הזעיקה את המשטרה, טענה להפרת צו שיפוטי ודרשה את הוצאת הילדה והעברתה לחזקתה באופן מיידי.

46. אציין, כי למשמע הראיות עלו בליבי ספיקות באשר לתם הלב של המתלוננת במעשיה האמורים - שראשיתם בהאזנה ובהקלטה, וסופם בהזעקת המשטרה וההגעה לכתובתו של הנאשם, באופן שהדבר נעשה; המדובר במתלוננת המצויה - אז והיום - בסכסוך גירושין סוער עם הנאשם; על אף שהמתלוננת טענה כי בידה הקלטות בהן נשמע קולה של ח', הרי שהן לא הוצגו - לא בזמן אמת לנאשם ולבני משפחתו חרף דרישתם שתעשה כן והכחשתם הגורפת בדבר נוכחותה של ח', לא בחקירת המשטרה וגם לא בעדותה בבית המשפט; העדה גב' א' לא העידה כי שמעה בעצמה את ח' בהקלטות, אלא אך שהמתלוננת סיפרה לה ששמעה אותה. בהקשר זה, נזכיר כי קודם להליך שמיעת הראיות, המאשימה תיקנה את כתב האישום ומחקה ממנו את העבירה של הפרת צו שיוחסה לנאשם מלכתחילה, ונוכח הספקות האמורים, נראה כי טוב שעשתה כן.

47. יתרה מן האמור ביחס להתנהלות המתלוננת באירוע, התרשמתי כי הבהילות שבה הזעיקה המתלוננת את המשטרה (כפי שזו עולה מהקלטות השיחות עם מוקד 100), אשר הובילה אותם להבנה כי הילדה מצויה בסכנה, לא בהכרח תאמה את המציאות - ראשית, אותה מסוכנות נטענת של ח' לא הוכחה, שהרי כל שהוצג לעניין זה היא החלטת ביניים של בית המשפט אשר ניתנה לנוכח טענותיה של המתלוננת כנגד ח' ועד למתן תסקיר, בית המשפט לא קבע כל קביעה ואף לא אמר כל אמירה ביחס לאותה מסוכנות נטענת ולא הוצגה כל החלטה משלימה שניתנה לאחר הגשת התסקיר, שנית - כפי שעולה מן הסרטון באופן ברור, האירוע התחיל בעת שהילדה נראית בריאה ושלמה, בדרך עם בני משפחתה לבלות יום שבת קיצי בבריכה. ניתן לשמוע את השוטר אסרסה, תמה בעצמו ושואל את המתלוננת, מהי אותה סכנה לה היא טוענת, בנסיבות אלו.

48. זאת ועוד, המתלוננת לא טמנה ידה בצלחת ובהחלט תרמה את חלקה להתלקחות האירוע ולהסלמתו - היא נצפית מתקרבת אל הנאשם והילדה בתחילתו של האירוע וכן בהמשכו, היא נשמעת צועקת על הנאשם ובני משפחתו, על שכנתו של הנאשם ואף על השוטר אסרסה, וכן מגדפת את המעורבים השונים באירוע ואומרת לנאשם "אני אאשפז אותך", שעה שהשוטר עושה כל שביכולתו כדי להרגיעה ולהביאה לכדי ההכרה שהיא מלחיצה את ביתה ואינה מטיבה עימה. את כל האמור, עשתה המתלוננת בנוכחות ביתה הקטינה, ותוך שהיא ממררת בבכי בבהלה.

49. ועם כל זאת וחרף כל מסקנותי לעיל, מצאתי כי אין לקבל את טענת ההגנה לאכיפה בררנית, שכן התנהלותה של המתלוננת - בלתי ראויה ככל שתהא - אינה עולה כדי הרף של עבירות פליליות; באשר להאזנה שביצעה באמצעות האפליקציה שהתקינה על מכשיר הטלפון של ביתה - הרי לעניין זה, הובאה לפני בית המשפט החלטת הפרקליטות לסגור את התיק כנגדה מן הטעם של חוסר אשמה וכן הובאה הנחיית פרקליט המדינה 2.35 "מדיניות פתיחה בחקירה והעמדה לדין בגין תיעוד קולי או ויזואלי של מטפל בקטין או בחסר ישע שבוצע ללא הסכמת המתועדים", המסבירה את אותה ההחלטה. בנסיבות העניין, לא מצאתי כי החלטה זו של המאשימה הינה בלתי סבירה, וודאי שאינה "שערורייתית", כדי הקמת הגנה מן הצדק, באופן לו כיוונה ההלכה הפסוקה.

50. באשר למילים "אני אאשפז אותך", שאמרה המתלוננת, הרי שאלו נאמרו ברוח דומה לדברים דומים שנאמרו ע"י הנאשם, והרי גם ביחס לנאשם מצאתי כי אין לייחס לו אחריות פלילית ביחס למלל זה.

51. בכל הנוגע לטענה, כי המתלוננת היא זו אשר הפרה צו בית משפט, משמע את הסדרי הראייה שהותוו ע"י בית המשפט ואשר הוסכמו על ידי הצדדים, הרי מצאתי כי בסופו של דבר גם לעניין זה, נקטה המאשימה, באופן סביר וראוי בעת שמצאה לנכון לתקן את כתב האישום ולהסיר את סעיף החיקוק הרלוונטי להפרת צו מכתב האישום של הנאשם.

52. זאת ועוד, חרף התרשמותו השלילית של בית המשפט מהתנהלותה של המתלוננת באירוע עצמו, הרי ניתן להבחין, ברף החומרה שבין התנהגות הנאשם לבינה - שהרי הנאשם השתמש - מספר פעמים - במלל המהווה איום קונקרטי וממשי על חייה ושלום גופה של המתלוננת, כל זאת בנוכחות ביתם הקטינה והשוטרים, זאת ועוד הנאשם תקף את המתלוננת תקיפה פיזית, כשהוא חותר למגע עימה וחרף ניסיונות השוטר לחצוץ ביניהם, וכמו כן, לקראת סופו של העימות, כאשר המתלוננת התרחקה ממנו, שב הנאשם והתקרב אליה בצורה מאיימת, תוך שהוא צועק, מגדף ומאיים, ורק בנו שתפס אותו בחוזקה, משך אותו פיזית והרחיק אותו, מנע ממנו להגיע אל המתלוננת פעם נוספת. בכל אלו, יש בהכרח בכדי להבדיל בין התנהגותו של הנאשם לזו של המתלוננת, ובכדי להצדיק הבחנה של המאשימה בנקיטת הליך פלילי כנגדו ולא כנגד המתלוננת. לפיכך, אני דוחה את טענת הנאשם להגנה מן הצדק. להתנהלותה של המתלוננת, כפי שתוארה לעיל, ראוי יהיה לתת מקום בעת גזירת העונש.

53. לא אוכל לסיים, מבלי להתייחס לנקודה הכואבת ביותר העולה ממקרה זה שהובא לפני; בעת הצפייה בסרטונים, הלב נחמץ למשמע קול בכייה של ילדה כבת 6 שחווה בהתפרצות אלימה כזו בין הוריה, והעין דומעת למראה חוסר האונים, הבלבול והבהלה בהם הייתה נתונה, בשעה שהיא נקרעת - פיזית - ביניהם. חרף נוכחותה של ביתם

הקטינה, הוריה - המתלוננת והנאשם - שהאמונים על טובתה ושלמות נפשה, לא חסכו ממנה צעקות וגידופים בוטים הדדיים. וכאילו באמור לא די, נאלצה הבת לשמוע את אביה מאיים על חייה של אימה במלל קשה, ולחזות בו תוקף אותה פיזית. לדאבון הלב, אף אחד משני ההורים, לא עצר ולו לרגע קט לחשוב על טובתה - וזאת ללא קשר לשאלה, עם מי תשהה באותו היום. ברי, כי לו היו עושים כאמור, בנקל יכולים היו בני הזוג לשעבר, לשלוח את הילדה עם אחד מקרובי המשפחה או השכנים שנכחו במקום, לברכה או לאחד הבתים הסמוכים, לנתק אותה מהסיטואציה הקשה ולברר את העניין אל מול השוטרים שהגיעו למקום. יש להצר על כי הנאשם והמתלוננת לא פעלו בסיטואציה, כפי שהיה מצופה מהם, כהורים וכבני זוג לשעבר, יש לקוות שצפייה בסרטוני האירוע הביאה אותם להפנמת הפסול שבהתנהגותם ולייחל שנפשה הרכה של הבת לא נותרה מצולקת בעקבות הדברים להם נחשפה.

ה. סוף דבר:

54. לאחר שקבעתי, כי הוכח ברף הנדרש בדין הפלילי, כי התקיימו יסודות עבירת האיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ושל עבירת תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק, ודחיתי את טענת הנאשם להגנה מן הצדק, אני מרשיעה אותו בביצוע עבירות אלו. אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מיסוד גרימת חבלה של ממש.

ניתנה היום, ג' כסלו תשפ"ג, 27 נובמבר 2022, במעמד הצדדים